

סדטים

מהומת הפלישה

היום הארוך ביותר (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא סרט שבו הצילו הגרמנים את בעלות-הברית מהתבוסה הימית של ייצור סרט העודות-למצפה, על היום החשוב ביותר במלחמת העולם השנייה, 6 ביוני 1944, יום הפלישה לנורמנדיה.

מזה זמן רב לא קמה מהומה כזו מסביב ייצור סרט אחד, כמהומה סביב היום הארוך ביותר, 4 ממשלות של נאט"ו,

צנחן אמריקאי תלוי עץ מגדל - פירוים לשברים -

— וצרפתיה ב'יום הארוך ביותר' - לא פטיס

ארצות-הברית, צרפת, בריטניה וגרמניה, שיפתו פעולה בהסרת סרט, שהפקתו עלתה 10 מיליון דולר, בו שותפו 25 אלף חיילים, 42 כוכבים בינלאומיים, שלושה במאים, אשר כל אחד מהם ביים נושא אחר של הסרט, 377 יועצים צבאיים שהתאימו את ההתרחשויות בסרט לעובדות ההיסטוריות. וזאת מלבד תריסרי הגיבורים האמיתיים של הפלישה והקרב, שעקבו מקרוב אחר ההסרטה.

הסרט הופק לפי ספרו של קורנליוס

ריאן, ספר תעודתי מצוין בו שוחזר יום הפלישה לאירופה לפי עדויותיהם של מאות אנשים שנטלו חלק פעיל בקרב הפלישה הן מהצד הגרמני והן מצד בעלות-הברית. על ידי שיחזור מעשיהם ופועלם באותו יום של קציני מטה בכירים, מפקדי שדה וטוראים פשוטים, התקבלה בפעם הראשונה תמונה כללית מאלפת ממה שהתרחש באותו יום גדוש מאורעות שחרץ למעשה את גורל המלחמה.

עניינם של בני-אדם. אם נועד הסרט להמחיש תמונה זו על הבה, הוא נחל כשלון חרוץ. חסרה בו הרציפות, ההתבררנות ובפרספקטיבה והקשר בין האפיוזות השונות, שעשויים היו ליצור את התמונה הכללית. במקום להרכיב מעשה פסיפס אחד, מצטרף הסרט לכל היותר מפירוים לשברים.

תמונות הקרב של הסרט הן נפלאות לכשצממן, מעוררות התפעלות ומרתקות בעצמתן ובהיקפן. אולם כוונתו של המפיק דארייל זאנוק להבליט, בהשראת היחסים החדשים הקיימים בשנות השבעים בין הי אוביבים של שנות החמישים, שהמלחמה לא היתה עניינם של חיילים אלא עניינם של בני-אדם, אינה מוצאת ביטוי בסרט אלא לעיתים נדירות. הצלחה יחידה: האפיוזורה בה חווה צנחן אמריקאי שמצנחו נתפס במגדל הכנסייה, כיצד מחסלים הגרמנים את כל חבריו הצונחים בלב הכיכר של העיירה הצרפתית סנט מרי-אגליו.

בשאר קטציו מוכיח הסרט סידרה אינטימית של סרטי מלחמה אמריקאים. אוסף של קטעים מובחרים מסרטי מלחמה הוליוודיים היה נותן אותה תוצאה, בהרבה פחות כסף, וביחוד שגם בסרט זה מובלט חלקו של הצבא האמריקאי מול הצנעת חלקם של שאר בעלות-הברית. יש בסרט יותר מליצות הירואיות מאשר זעקות-אבא, הרבה תהילה ומעט ייאוש, פחד, סבל ומצוקה. דחקא בנקודה זו בולט לטובה חלקו הגרמני של הסרט שבוים על ידי ברנארד ויקי. לעומת הדומות יות הסטריאוטיפיות של האנגלים והאמריקאים, הגרמנים הם היחידים המתנהגים כבני-אדם, נבחרים, חושבים, פוחדים, אדישים וגרמנים.

הזמנה למסיבה

הזמנה או לעולם לא (מקסיס, תל-אביב; צרפת) הוא סרט שלא נועד לקהל צופים רחב, אך מצד שני לא ניתן לסייגו לקטיגוריה מסוימת של צופי-קולנוע. הוא עלול להראות משעמם ותפל גם בעיני צופה אינטליגנטי ומצד שני ללכוד בקסם מיוחד גם את מי שאינו להוט אחרי חידושי ה"קולנוע".

כי זהו סרט ההופך את הצופה לאחד המשתתפים למה שמתרחש על הבה, ועל הבה לא מתרחש הרבה. קבוצה של צעירים צרפתיים המתכוננים להעלות יחד מחזה מוסיקאלי שחובר עליידי אחד מהם, מתכבד סת למסיבה קצרה. אולם זו אינה מסיבה המוקדשת לעניינות. במרכז ניצבת דמות אהבים קטנה בין צעיר-שלטים ומחבר המחזה (קלוד ריש) לבין פרח-שחקנית (אנה קרינה) חמודה וחיינית.

חלקם של כל שאר המשתתפים במסיבה הוא לעקוב, לעזור או להפריע, בעצם נוכחותם בלבד להתפתחות היחסים בין השניים. כאן עלול לקרות אחת מהשתיים: או שהצופה יאמר, מה כל זה נוגע לי? ואז ישאר תלוש וחסר עניין; או שמהרגע הראשון ישתף עצמו במסיבה כאחד הגורמים, ולוא גם לשם סקרנות בלבד, ואז מצפה לו חוויה נדירה ומסעירה שתרחק אותו לכסאו כמו בסרט מתח בלשי.

מישל דהיל, התוצר האחרון של הגלגל החדש הצרפתי שייצר סרט זה, לא חולל בו שום מהפכה בסגנון קולנועי. אין בו שום המצאות או שינוי נוסחה. לעומת זאת הוא מצטיין ברגשיות בלתי רגילה, ובכשרון להעביר רגישות זו אל השחקנים ואל המצלמה. הוא מספר דרמה שלימה באמצעות מבט עיניים בלבד, בצורה שלצור פה-השותף נדמה כאילו הוא מצלם אותה והמשתתפים בפיות השחקנים נשמעים כאילו נאמרו באולם.

הישגו הגדול ביותר של דהיל הוא הפקת משחק טבעי, שאין בו שמץ מלאכותיות משחקניו. אנה קרינה, תגליתו של במאי אחר של הגל החדש, זינן לייק גודאר, כובשת לעצמה בסרט זה מקום כשחקנית אופי מעולה.

זהו סרט מקסים רק למי שמוכן לנטול בו חלק, ונכוחתם של השאר רק מפריעה.

„נערת הזוהר החדשה - בת 30 פלוס!“ טוענו

סיכויים הם שבע לאחד שהלן תהיה אלילת הרחוקות בעולם. לא שהיא פרשה את הסוטה עליה; היא פשוט לקחה על עצמה לפתוח להן את העיניים, לשטוף להן את המוח, ולעשות להן את החיים יפים, מעניינים וזוהרים יותר.

כמו שאתם לא מנחשים, הלן עצמה איננה רחוקה, אך היא היתה כזאת במשך 37 שנים ארוכות. זה שהיא התחילה יתומה מאב, עניה, לאיפה ומעוטרת בהפרעת-העור הקרויה אקנה, ושסיימה כאשתו של מפיק הוליוודי עשיר וסקסי בהחלט, נותן לה את הסמכות לאמר משהו בנושא. את לא חושבת?

גם הלן חושבת כך, ואת מה שהיא חושבת אפשר לקרא בספרה סקט והרווקה. שרק אתמול נולד וכבר נכנס לשורת הבסטיסלרס באמריקה; או בקצרה במאמר זה. אגב, הזכויות על ספרה של הלן כבר הספיקו להיקנות עליידי חברת הסרטים וורנר, העומדת להפכו לסרט, בו תככב גילי חד.

הלן גרלי בראון, מי שהיתה רחוקה זקנה לפי המונחים של אתמול, הינה כהת-שיערי ועיניים, ודקיקת-גו. היא אחת הנשים הספורות הנמצאות ברשימת המי הוא מי של הנשים האמריקאיות, בזכות הצלחתה הרבה בעבודתה כפירומומית. פרסים רבים הוענקו לה על היותה אישיות כה מבריקה בשדה הפירוים.

כאמור, היא נישאה בת 37. ועשתה זאת למפיק הסרטים דייוו בראון, בן ה-44, אשר עד לנשואיו היה רחוק מבוקש ביותר עליידי כוכבניות הוליוודיות לא-מעטות. לזוג יש שתי מכוניות מרצדס-בנג, 400 דוגמים של יער ליד סן-פרנציסקו, בית יפהפה ומשקיף על האוקיינוס השקט, עוזרת צמודה וחיים טובים.

הלן איננה חושבת שנס חנוכה קרה לה (לא רק בגלל שהיא לא יודעת מה זה חנוכה), לדעתה היא זכאית להיות אשתו של המפיק המושך, משום שבמשך 17 שנים עבדה קשה כדי להיות כזה מין של אשה שיעניין אותו. אילו פגשה בו בהיותה בת 20 — טוענת היא — הוא לא היה מסתכל עליה פעמיים, וכנראה שאפילו לא פעם; ואילו היא לא היתה יודעת מה לעשות בו.

ל ה י ו ת

אני מקרה שאת לא בת 18, ואת לא מצפה לפורמולה שתלמדך איך להלביש את עצמך, ואת החופה על חתן, במהירות האפשרית. אם את כן — אז יופי, אבל הספר של הלן גרלי בראון הוא לא בשבילך. הוא יהיה יותר לפי רוח אחותך בת ה-28, שעוד לא נישאה, או לפי רוחן של רחוקות אחרות בנות 28, 38 וכן הלאה. כי המחברת המנוסה של סקט והרווקה חושבת שהנשואין הם הפתרון ההגון עבור שנותיך הגרועות ביותר. אין כל טעם — אומרת היא — לבזבז את היפית שבשנות חייך על נשואין ובעל. ולכן היא איננה מלמדת איך להפטר מהיי הרחוקות במהירות המכסימלית, אלא איך למצותם ולהפיק מהם את מיטב ההנאה והתועלת.

עורי עורי רווקה דברי שיר

חיי רווקות יכולים להיות גיהנום — לא מכחישה בראון — אך הם גם יכולים להיות גן-עדן, והגיע הזמן שתפסיקי לחפש, לדאוג ולרחם על עצמך, ותתחילי — תחת זאת — להכיר בעובדת היותך רחוקה — אם את בוחרת בזה או שזה בוחר בך. אם חוסר ילדים זה מה שמטריד אותך, את תמיד יכולה לשאול את אלה של שכניך, או ידידיך הנשואים. הם לא רק ינשמו לרוחה בהשאלים לך את צאצאיהם לכמה ימים, הם גם יודו לך על כך מקרב לב.

עורי עורי רווקה דברי שיר, פסקי מלהיות יצור אומלל וזקוק לרחמים. את היא נערת הזוהר החדשה של שנות ה-60, ואם גם הלן גרלי בראון היא הראשונה שמכריזה זאת בקול רם. את עצמאית מבחינה כלכלית, את מתקיימת הודות לפקחותך, את מחדדת את אשיותך ואת כוחותיך הרוחניים, כדי שתוכלי להיות בעולם של תחרות.

כשגבר מצויר לעצמו אותך, הוא רואך שרועה לך לבדך בדירתך, בין עשרות כרי סאטין צבעוניים, לבושה במכנסי משי ארוכים-ורודים, ומנסה לקרוא, אך ללא הצלחה — כי הוא נמצא שם, ממלא את מחשבותיך, תכרתך הנשואה, לעומת זאת, הוא רואה אותה מכינה סנדביצים קטנים עבור ארו-חזיתעשר של ילדים קטנים, או מקרצפת מהם את הבוץ בו התפלשו.

כן, עלמתי הרחוקה, את גם זוהרת יותר ומושכת יותר. יש לך יותר כסף לבגדים מקסימים ולטיולים מעניינים, מאשר לאשה הנשואה — חוץ מכמה נשואות עשירות, אשר מספרן ספור. את יכולה לפלרטט, לעורר, להבטיח (לגברים) ולא לקיים. איש לא יתחכם אתך אם תצהירי שאת שומרת את עצמך לאדם לו תנשאי. לכל היותר יתנקו אותך.

את יכולה גם להבטיח וכן לקיים אם זה רצונך; אחרי הכל את כבר בת 30 פלוס, ולמה שתסבלי רק את כאבי-הראש המעורבים ברומנים? שואלת הלן.

אמנם, כדי להיות זוהרת, מסחררת, עצימאית, פיקחית ובעלת דירה שופעת בכרי סאטין, צריך לעשות משהו. ואכן, מה ש'הלן גרלי בראון מציעה לעשות זה לא בדיוק לשכב בשמש למשך את עצמך בי שמן ובאותה הזדמנות גם להשמיין. אך תתפללי, זה בכל זאת השתלם בסופו של דבר.

עליך לפתח סגנון ולטפחו, כפי שמטפחים פרח נדיר. לגופך, למשל, אסור לשאת גרם אחד מיותר של שומן-תינוקות, שבמילא אף פעם לא נראה טוב על איש. פרט לתינוקות. עליך לעבוד במקום מעניין, אף להשקיע הרבה מרץ בעבודה בה בחרת — להצטיין אם אפשר. שלא כמו מאדאם בוברי, את לא רודפת אחרי החיים הזוהרים — את מטמינה להם מלכות. (אם את פרה, ולא רוצה לעשות את כל ה"ל", את לא מוכרחה, את יודעת. אני רק מספרת לך מה עזר להלן.)

קוקטיי השדווה ודייטת היין

אם החלטת, יודיתי הרחוקה, כן ללכת בדרכיה של הלן גרלי בראון, הניחי את העוגה שאת לועסת ברגע זה, שכחי מהשוקולדים והתחילי בדיאטת הרזיה. כלל ראשון הוא לא לספר על כך לאיש, כי ברגע שאת מתחילה לדבר על הדיאטה, את פוסקת מלעשותה (כידוע לך). להאיטה המוצעת לך למטה איננה מאלו הנוטלות לחם לחץ ומים תפלים. למעשה היא

